

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν, πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε».

Παραμονή τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, καὶ ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει γιὰ ἀκόμη μία φορά μέσα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου δύο ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστούς καὶ προσφιλεῖς ἁγίους τῆς, τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶ καὶ Δαμιανό. Τοὺς προβάλλει καὶ τοὺς τιμᾷ γιὰ νὰ δείξει ὅτι αὐτό πού ἔχει σημασία καὶ ἀξία γιὰ τὸν Θεό ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀνιδιοτελής προσφορά τῆς ἀγάπης.

Ὅμως ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης, γιὰ τὴν ὁποία διακρίθηκαν οἱ δύο τιμώμενοι σήμερα ἅγιοι Ἀνάργυροι, γιὰ νὰ εἶναι γνήσια καὶ εἰλικρινής, γιὰ νὰ ἔχει ἀντίκρουσμα καὶ σημασία καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας πού τὴν δέχονται ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἔχει ἓνα ἰσχυρό καὶ σταθερό θεμέλιο. Καὶ τό θεμέλιο αὐτό δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ταπείνωση.

Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι ὅ,τι ἔχει δέν εἶναι δικό του, δέν τοῦ ἀνήκει ἀποκλειστικά καὶ γι' αὐτό εἶναι ἕτοιμος νὰ τό προσφέρει μέ ἀγάπη καὶ στὸν ἀδελφό του.

Μπορεῖ ἀκόμη νὰ θυσιάσει αὐτό πού ἔχει καὶ αὐτό πού εἶναι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει, νὰ ἀναπαύσει καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅποιον χρειάζεται τὴ βοήθειά του, ὅποιον ἔχει τὴν ἀνάγκη του.

Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος δέν πιστεύει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου καὶ γι' αὐτό δέν ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους γύρω του. Ἐνδιαφέρεται γι' αὐτούς καὶ μεριμνᾷ γιὰ τίς ἀνάγκες τους.

Αὐτό ἔκαναν καὶ οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι. Προσέφεραν τίς γνώσεις τους, τὸν χρόνο τους, τίς δυνάμεις τους, τό ἐνδιαφέρον τους καὶ τὴ φροντίδα τους στοὺς ἀδελφούς τους μέ πολλή ἀγάπη, γιατί ἦταν ἄνθρωποι ταπεινοὶ καὶ πίστευαν ὅτι εἶναι χρέος καὶ ἱερὴ ἀποστολὴ νὰ διακονοῦν τοὺς ἀδελφούς τους καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς πάσχοντες· εἶναι χρέος καὶ ἱερὴ ἀποστολὴ νὰ ἀξιοποιοῦν ὅ,τι τοὺς εἶχε δώσει ὁ Θεός γιὰ νὰ βοηθοῦν καὶ νὰ θεραπεύουν τοὺς ἀσθενοῦντες ἀδελφούς τους, ὅποιοι καὶ ἄν ἦταν αὐτοί.

Ἡ ταπείνωση ὅμως δέν εἶναι μόνο τό θεμέλιο καὶ ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἀγάπης τοῦ ἐνός ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄλλο. Εἶναι καὶ ἡ προϋπόθεση γιὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Καὶ ἔτσι οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, οἱ ἅγιοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός, μέ τὴν ταπείνωσή τους ὅχι μόνο πρόσφεραν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἴαση στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τους, ἀλλὰ καὶ ἔγιναν ἀποδέκτες τῆς χάριτος καὶ τῶν πλουσίων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Καί αὐτές ὅμως τίς πλούσιες δωρεές τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη πού ἔλαβαν οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι καί μέ τήν ὁποία θεράπευαν ὅλες τίς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, τίς διαχειρίσθηκαν μέ ταπείνωση, καί ἔτσι ἔζησαν στή ζωή τους, ὥστε νά τιμηθοῦν καί νά δοξασθοῦν ἀπό τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο τοὺς κατέστησε μετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείας του ἀλλά τοὺς ἔδωσε καί τή χάρη νά θαυματοουργοῦν καί μετά τήν κοίμησή τους, εὐεργετώντας μέ τίς θεραπεῖες καί τά θαύματά τους τοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτή τήν πορεία τους μέσα στόν κόσμο συνοψίζει καί ὁ ἱερός ὕμνο-γράφος πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπό λίγο, ὑπενθυμίζοντάς μας ποιός θά πρέπει νά εἶναι ὁ τρόπος καί τῆς δικῆς μας ἀναστροφῆς καί διαγωγῆς στήν ἐπίγεια ζωή μας.

«Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν, πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε».

Ἄν καί ἀξιωθήκατε, λέγει, μεγάλες δωρεές, ζήσατε τή ζωή σας στή γῇ μέ ταπεινοφροσύνη.

Καί ἂν ἔτσι ἔζησαν οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, χωρίς δηλαδή νά ὑπερηφανεύονται καί χωρίς νά κομπάζουν γιά τά χαρίσματα καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, γιά τά θαύματα καί τίς θεραπεῖες πού ἐπιτελοῦσαν, μέ πόσο μεγαλύτερη ταπείνωση θά πρέπει νά ζοῦμε ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουμε τίς μεγάλες αὐτές δωρεές πού εἶχαν οἱ ἅγιοι Κοσμάς καί Δαμιανός!

Ἀντίθετα ὅμως ἐμεῖς ὑπερηφανευόμασθε καί καυχόμασθε γιά τά δῆθεν προσόντα μας καί γιά τίς δῆθεν ἀρετές μας, νομίζοντας ὅτι μόνοι μας τά ἔχουμε ἐπιτύχει καί δέν τά ὀφείλουμε στόν Θεό, καί ἀντί νά φερόμεθα μέ ταπείνωση, νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τίς δωρεές του καί νά τίς ἀξιοποιοῦμε γιά χάρη τῶν ἀδελφῶν μας, ἐμεῖς μιμούμεθα τόν ὑπερήφανο φαρισαῖο μέ ἀποτέλεσμα νά ἐξοργίζουμε τόν Θεό μέ τήν ὑπερηφάνειά μας καί νά στερούμεθα τή χάρη του.

Τιμώντας ὅμως ἀπόψε τοὺς ἀγίους Ἀναργύρους, ἅς ἀποφασίσουμε καί ἐμεῖς ταπεινά νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμά τους, ἅς ἀποφασίσουμε νά μιμηθοῦμε τήν ταπείνωσή τους, καί ἅς τήν κάνουμε θεμέλιο τῆς ζωῆς μας, ὥστε νά εὐαρεστοῦμε τόν Θεό καί νά ἀξιωθοῦμε νά βροῦμε χάρη καί ἔλεος καί σέ αὐτή τή ζωή ἀλλά πολύ περισσότερο στή μέλλουσα καί οὐράνια διά πρεσβειῶν καί τῶν ἐορταζομένων ἀγίων Κοσμά καί Δαμιανοῦ, ἐκεῖ ὅπου τά χαρίσματα καί ὅλα ὅσα ἔχουμε θά φανοῦν ξεκάθαρα ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ὄχι δικά μας, ὅτι εἶναι χαρίσματα, μᾶς τά χάρισε ὁ Θεός. Καί ἂν ἐμεῖς πάλι κοπιάσαμε νά ἀποκτήσουμε κάτι, καί αὐτό πάλι ἔγινε μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Διότι χωρίς τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, δέν μπορούμε νά ἐπιτύχουμε τίποτε στή ζωή μας. Βλέπετε μεγάλους ἄνδρες, μέ πτυχία, μέ διδακτορικά,

μέ σοφία καί μία σταγόνα αίματος νά στάξει στό μυαλό τους, πᾶνε ὅλα, χάθηκαν ὅλα. Χάθηκε καί ἡ σοφία, χάθηκαν καί τά ἐπιτεύγματα, χάθηκαν τά πάντα. Ἐνῶ, ὅταν κάποιος εἶναι ταπεινός, ὅ,τι τοῦ προσφέρει ὁ Θεός λέει «δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι». Ὁ Κύριος τά δίδει, ἀλλά κάποια φορά καί ὁ Κύριος τά παίρνει «εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένο». Ἀμήν.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους».

Πολλές φορές ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ἀκολουθώντας τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τονίζει καί ὑπογραμμίζει τή στενή σχέση πού ἔχουν ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό τόσο μεταξύ τους ὅσο καί μαζί του. Αὐτό κάνει καί στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου. Ἀλλά δέν περιορίζει αὐτή τή σχέση σέ μία τυπική κοινωνική σχέση. Δέν τήν περιορίζει σέ μία σχέση προσωπικῆς γνωριμίας ἢ ἔστω κοινωνικῆς ἐπαφῆς. Οὔτε ἀκόμη τήν περιγράφει ὡς μία σχέση πού ὀφείλεται στίς κοινές ἀπόψεις καί ἀντιλήψεις πού μοιράζονται ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό.

Ἡ σχέση τῶν πιστῶν μεταξύ τους ἀλλά καί μέ τόν Χριστό εἶναι μία σχέση οὐσιαστική καί πνευματική, μία σχέση ἐνότητος τῶν πιστῶν μέ τόν Χριστό.

Γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού ἔπλασε μέ τά ἴδια του τά χέρια. Εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ὁποίου ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἄνθρωπος. Εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ πού ἔλαβε τή χάρη νά κοινωνεῖ τοῦ σώματος καί τοῦ αίματος τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐνώνεται δι' αὐτῶν μέ τόν Χριστό καί μέ τοὺς ἀδελφούς του στό κοινό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, διά τῆς ὁποίας διαιώνίζεται ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡ ἐνωση τοῦ πιστοῦ τόσο μέ τόν Χριστό ὅσο καί μέ τοὺς ἀνθρώπους δέν εἶναι θεωρητική ἀλλά οὐσιαστική καί ὀργανική, ἐφόσον συναπαρτίζουν τό ἴδιο θεανθρώπινο σῶμα.

Ἡ σχέση αὐτή τοῦ πιστοῦ μέ τοὺς ἀδελφούς του καί μέ τόν Θεό αἰτιολογεῖ καί τή σχέση τῆς ἀγάπης, τήν ὁποία ὁ Χριστός ἔθεσε ὡς τό μοναδικό κριτήριο βάσει τοῦ ὁποίου θά κρίνει τοὺς ἀνθρώπους κατά τήν ἡμέρα τῆς μελλούσης κρίσεως, καί ἐδράζεται σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραγματικότητα, τήν ὁποία περιγράφει στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους».

Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος καί μάλιστα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τότε ἡ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους ὅπως καί ἡ ἀγάπη στόν Θεό εἶναι αὐτονόητη ἀναγκαιότητα. Γιατί δέν εἶναι δυνατόν τό

ένα χέρι να αδιαφορεῖ γιὰ τό ἄλλο, ἢ τό ἓνα μέλος νά ἀνέχεται νά βλάπτεται ἢ νά ὑποφέρει ἓνα ἄλλο· ἢ, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος, «εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχει πάντα τά μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη».

Αὕτῃ ἡ πραγματικότητα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου ὅλοι οἱ πιστοί εἴμεθα μέλη, ἀποδεικνύεται καί μέσα ἀπό τή ζωή τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο κατά τήν ἐπίγειο ζωή τους ἐφήρμοσαν τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης, μιᾶς ἀγάπης πού ὑπερβαίνει τά ὅρια τοῦ ἀτομισμοῦ καί γίνεται θυσιαστική γιὰ τόν πλησίον καί τόν Θεό, ἀλλά καί μετά τήν κοίμησή τους συνεχίζουν νά δροῦν μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, πού εἶναι παρόντα στή ζωή τῆς ἐπί γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀλλά καί διὰ τῶν τιμίων τους λειψάνων, τῶν ἱερῶν εἰκόνων τους, τῶν θαυμάτων πού ἐπιτελοῦν καί τῆς ἐορτῆς τῆς μνήμης των.

Αὕτῃ τήν ἀγάπη, λοιπόν, πού βίωσαν καί προσέφεραν οἱ ἅγιοι ἐν ζωῇ, αὕτῃ τήν ἀγάπη πρὸς συνάνθρωπο καί ἰδιαιτέρως πρὸς τόν ἀσθενοῦντα καί πάσχοντα συνάνθρωπο πού προσέφεραν ἀναργύρως, πού προσέφεραν δωρεάν οἱ ἐορταζόμενοι σήμερα ἅγιοι Ἀναργυροὶ Κοσμάς καί Δαμιανός, θεραπεύοντας τοὺς ἐν ἀσθενείαις κατακειμένους ἀδελφούς τους, αὕτῃ τήν ἀγάπη συνεχίζουν νά προσφέρουν καί σήμερα διὰ τῶν θαυμάτων τους πρὸς ὅσους αἰτοῦνται τή χάρη τους καί ἐπικαλοῦνται τή βοήθειά τους.

Καί τήν προσφέρουν, διότι μᾶς θεωροῦν ἀδελφούς τους, μᾶς θεωροῦν μέλη τοῦ κοινοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού δοκιμαζόμαστε βαδίζοντας τόν δρόμο πού πορεύθηκαν καί οἱ ἴδιοι μέχρι νά φθάσουν στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, τιμώντας σήμερα τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους ἃς ἐμπνευσθοῦμε καί ἃς παραδειγματισθοῦμε ἀπό τήν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη τους πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· καί ἃς συνειδητοποιήσουμε αὐτό πού μᾶς διδάσκει καί σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι δηλαδή εἴμαστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους.

Καί εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὄχι μόνο γιατί διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θά μπορέσουμε νά βαδίσουμε τόν δρόμο πρὸς τή σωτηρία, ἀλλά καί θά συμβάλλουμε οὐσιαστικά στήν ἐπίλυση τῆς κρίσεως πού ταλανίζει τήν κοινωνία μας, τήν πατρίδα μας καί ὁλόκληρο τόν κόσμο. Γιατί ἂν βλέπουμε στό πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ μας ἓνα μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τότε ἡ στάση καί ἡ συμπεριφορά μας θά εἶναι μόνο στάση καί

συμπεριφορά ανιδιοτελοῦς ἀγάπης, ἡ ὁποία λύει πάντοτε ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου.

Καί αὐτό, ἀδελφοί μου, εὐχόμαι νά γίνει πραγματικότητα διά πρεσβειῶν τῶν ἑορταζομένων ἀγίων Ἀναργύρων καί στή δική μας ζωή. Καί τότε πράγματι θά τιμήσουμε τοὺς ἀγίους Ἀναργύρους. Ὅλοι ἤρθαμε γιὰ νά τοὺς τιμήσουμε καί ἤρθαμε γιὰ νά ζητήσουμε καί τή χάρη τους καί τήν εὐλογία τους καί τήν ἴαση καί τή θεραπεία, ἀλλά ἐάν δέν βαδίσουμε ὅπως βαδισαν καί ἐκεῖνοι, ἔχοντας δηλαδή αὐτή τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο ἀλλά καί πρὸς τόν Θεό, ἴσως εἶναι ἄδικος ὁ κόπος μας, ἐάν δέν ἀποκτήσουμε αὐτή τήν ἀγάπη πού ὑπερβαίνει τίς δυσκολίες, πού ὑπερβαίνει τὰ ἐμπόδια καί βλέπει μόνο στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ, βλέπει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, βλέπει ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἓνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δέν θά ὠφεληθοῦμε. Πολλές φορές οὔτε τὰ κεριά μας, οὔτε τὰ πρόσφορά μας πιάνουν τόπο ὅσο θά πιάσει μιά ἀγάπη ανιδιοτελὴς πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τόν ἄνθρωπο. Καί τότε νά εἴστε βέβαιοι ὅτι θά τιμήσουμε τοὺς ἀγίους Ἀναργύρους, ἀλλά θά λάβουμε καί πλούσια τήν εὐλογία καί τήν ἴαση.